

Ernst Pels

Gepest door de rest

*Met Groningse zinnen door
Judith Worsteling*

Inhoud

1. Dat wilde Marlies niet 7
2. De reis naar het onbekende 13
3. De reis moet 18
4. Nare start op de nieuwe school 22
5. Hoge nood in de klas 29
6. Gepest met slechte gevolgen 33
7. Musical 37
8. Op kamp gebeurde het 40
9. Een nat slot 45
10. Enge man 48
11. Het geheime plan 53
12. De nare ontdekking 57
13. Fred is geheim 62
14. Wat wilde die dikke man 65
15. Wonderlijk einde van het geheime plan 70

1 Dat wilde Marlies niet

Marlies schrok wakker. Was die klap onweer? Of was het weer iemand uit haar klas met vervelende plannen? Kwamen ze nu met echte enge plannen? Zouden ze nu om het huis sluipen? Zou het pesten zelfs in de nacht beginnen?

Slaperig pakte ze haar knuffel, Doerak, van de grond. Ze zag dat het raam van haar slaapkamer was dichtgeklapt. Er zat een vlek op. Hadden de Pesters er iets tegenaan gegooit? Met een blik op de wekker zag ze dat het pas één uur was. Door het raam zag ze de tuintjes in het volle maanlicht. Er verdween wel een schaduw achter een auto. Maar dat kon ook iemand voor de burens zijn. Ze kroop weer warm onder de dekens en drukte Doerak tegen zich aan.

‘Ik mis onze boerderij in Heiligerlee nog iedere dag,’ zei ze tegen haar knuffel. ‘Ik was daar een dorre tak tussen mooie bloemen. Ik mis vooral mijn lieve klasgenootjes. Hier in Soest voel ik alleen maar pijn door het pesten van een groepje in de klas. Ik kan nu Nederlands praten, maar Gronings vond ik veel mooier. Jammer dat juist door mijn Groningse taal het pesten begon. Hier in Soest

willen ze mij daarom kapot maken.'

Marlies sloot haar ogen en in haar droom sprak ze verder.

'Lieve Doerak, komen ze deze nacht al om ons nog kapot te maken? Ik wil je nu vertellen hoe mijn vertrek uit Heiligerlee was en hoe alles begon. Mag dat? Luister!'

Alsof ze een boek voorlas begon Lies met zachte stem te vertellen.

'Ik was zeven toen papa en ik naar Soest verhuisden. Ik voelde me triest na het vertrek van onze boerderij in Heiligerlee. Zeker ook doordat mama niet mee wilde verhuizen. In Heiligerlee was het twintig minuten rijden door weilanden naar school. Hier om de hoek. Naast onze boerderij hadden we daar geen burens. Alleen maar koeien. Ik zag geen mens en sprak in onze taal alleen met de koeien. Nou, die koeien zeiden niets terug. Eén koe wel en die zei: Boe! Met de varkens praten was leuker, die zeiden altijd: Knorrrr.'

Marlies stopte haar droom, want ze hoorde buiten iets. Ze keek naar buiten en schrok. Zag ze aan de overkant iemand naar haar raam kijken? Wie was dat? Hier in Soest had ze wel burens en kon ze gillen als er wat gebeurde. De kijker verstopte zich achter

de schutting. Na een aantal stille minuten luisteren en kijken dook ze toch weer onder de dekens.

‘Doerak, ik vertel je nu het ergste.’

Ze greep haar knuffel en zei: ‘Schrik niet van het plan van papa. Ik vertel je nu het hele verhaal. Het begon zo: mama gilde toen papa zijn verhuisplannen vertelde. Mama werd kwaad. Papa snoerde veel te hard haar mond. Mama rende met bloedende neus naar boven. Daarna zeiden ze niets meer tegen elkaar. Mama verdween huilend via de achterdeur. Waarheen wist niemand. Nog steeds weet niemand waar ze is. Ze was kwaad omdat papa toch deed wat hij van plan was. Hij kocht dit stomme rijtjeshuis in Soest. Geen boerderij meer. Klein tuintje zonder koeien.’

Marlies viel in slaap en haar droom ging meteen verder. Ze fluisterde het verhaal voor Doerak.

Alleen was het nu alsof alles weer gebeurde.

‘Doerak, luister: Het is mijn laatste nacht in Heiligerlee. Stom hè? Morgen verhuizen we naar Soest. Eerst het afscheid van mijn fijne school. Daarna verhuizen en wennen aan die nieuwe school in het verre Soest. Vreselijk, maar het moet.’

De ochtend werd ze wakker in Soest. In haar gevoel weer in Heiligerlee. Ze hoorde geschreeuw uit de gang en klom uit bed. Door het raam zag ze dat het haar vader was. Ze schrok, want ze zag op haar wekker dat het al acht uur was, dus stapte ze moe uit bed.

‘Vreet je boterham op, want ze is er zo. Opschieten en niet schrikken van mijn mooie plannen,’ riep vader naar boven. Marlies keek hem kwaad aan. ‘Papa, maak het alsjeblieft weer goed met mama,’ riep ze.

Tot haar schrik zag ze wat papa met ‘ze is er zo’ bedoelde. Naast hem verscheen een jonge vrouw in tennisrok. Ze zwaaide vriendelijk naar haar. ‘Je gaat nu kennismaken met deze lieve tante Ada. Die gaat de taak van je mama overnemen,’ zei vader blij.

De vrouw zwaaide met een kusgebaar naar Marlies. ‘Doe ik met liefde,’ riep ze.

Marlies kleepte zich snel aan en rende naar beneden. Op de oprit stond haar luxe auto. ‘Ga weg,’ schreeuwde ze tegen Ada. ‘Papa, dat wil mama niet. Je bent gemeen.’ Papa zwaaide afwerend. Hij gaf Ada een lange kus en kroop bij haar in de auto. ‘Ik wens je een gezellig afscheid op

school,' riep hij. 'Morgen vertrekken we naar Soest met je tante Ada erbij.'

'Nee,' hilde Marlies. 'Ik wil morgen naar mama. Rij maar tegen een boom.'

2 De reis naar het onbekende

De volgende ochtend ging Marlies voor de laatste keer op de fiets naar school in Heiligerlee. Afscheid nemen van een gezellige klas vond ze heel erg en ze had een rotgevoel. Bij het schoolplein stond voor het hek een onbekende donkere jongen. Dat had ze nog nooit gezien. Vreemd, hij hield zijn handen voor zijn ogen. Lies zag dat een paar klasgenootjes hem wegduwden. Een jongen gaf hem een klap. Zijn ogen waren rood. Marlies keek die klasgenoot die duwde vragend aan.

‘Wie is dat?’ vroeg ze in het Gronings. (*Wel is dat?*) ‘Ik vroeg aan die neger wat hij hier wilde,’ zei Piet, een klasgenoot uit Amsterdam, dus die sprak normaal Nederlands. ‘Die neger zei niets en bleef ons maar aanstaren.’

‘Goin neeger zeg’n. Zwaat en witte hond’n bin eem laif. Bie mens’n ’t zulfde. (*Geen neger zeggen. Zwarte en witte honden zijn even lief. Bij mensen net zo*),’ zei Marlies boos in het Gronings.

‘Maar die neger zei niets als ik wat vroeg,’ vervolgde Piet. ‘Ik heb hem het plein af geduwd. Daarbij heb ik hem net wel per ongeluk een tik op zijn ogen gegeven.’

‘Dat most doe naait doan,’ (*Dat moet je niet doen,*) zei Marlies boos in de hoop dat Piet het verstond. Piet schudde afkeurend zijn hoofd. ‘Misschien een asielzoeker uit Ter Apel,’ zei hij. Die stelen en vechten! Ik moet ze niet.’

Marlies schudde afkeurend haar hoofd. ‘Een jongen dei zien vrund mist,’ (*Een jongen die zijn vriend mist*), triest,’ zei ze en zag dat Piet haar niet verstond. Ze gaf de jongen voorzichtig een hand. Uit haar tas pakte ze een boterham voor hem. Hij keek meteen wat vriendelijker.

‘Kom je hier op school?’ vroeg Marlies nu in zo goed mogelijk Nederlands.

‘Ik zijn van Ter Apel. Moet ander huis. Zijn plek met veel huis want heet huizen,’ stamelde hij.

Marlies snapte dat het een asielzoeker was. In Huizen was ook zo’n plek. Ze duwde haar hele pakje brood in zijn hand. Hij lachte, boog en rende er meteen mee weg. Piet keek haar verbaasd aan.

‘Dom van jou. Asielzoekers zijn gevaarlijk,’ zei hij afkeurend.

‘Nee! Jij eerder,’ zei Marlies boos.

‘Ga jij maar lekker, ook als een asielzoeker, naar Soest,’ lachte Piet weer verder lopend.

Marlies knikte en liep snel weg. ‘Je heb bloemen